

the 1990s, the number of people in the world who are living in poverty has increased from 1.2 billion to 1.6 billion (World Bank 2000).

There are a number of reasons why the number of people in poverty has increased. One of the main reasons is that the world population has increased. In 1990, there were 5.3 billion people in the world, and in 2000, there were 6.1 billion people. This means that there are now 800 million more people in the world than there were in 1990.

Another reason why the number of people in poverty has increased is that the world economy has not grown fast enough. In 1990, the world economy was growing at a rate of 2.5% per year, and in 2000, it was growing at a rate of 2.0% per year. This means that the world economy has not grown fast enough to keep up with the increase in the world population.

A third reason why the number of people in poverty has increased is that the world has become more unequal. In 1990, the richest 10% of the world population owned 40% of the world's wealth, and in 2000, they owned 50% of the world's wealth. This means that the world has become more unequal, and the number of people in poverty has increased.

There are a number of things that can be done to reduce the number of people in poverty. One of the most important things is to increase the world economy. This can be done by increasing trade, investment, and growth. Another important thing is to reduce inequality. This can be done by increasing social services, such as education and health care, and by increasing the minimum wage.

It is important to note that reducing the number of people in poverty is not just a matter of increasing the world economy and reducing inequality. It is also a matter of increasing the number of people who are able to work. This can be done by increasing the number of people who are able to find jobs, and by increasing the number of people who are able to start their own businesses.

There are a number of things that can be done to increase the number of people who are able to work. One of the most important things is to increase the number of people who are able to find jobs. This can be done by increasing the number of people who are able to find jobs in the private sector, and by increasing the number of people who are able to find jobs in the public sector.

Another important thing is to increase the number of people who are able to start their own businesses. This can be done by increasing the number of people who are able to start their own businesses in the private sector, and by increasing the number of people who are able to start their own businesses in the public sector.

It is important to note that increasing the number of people who are able to work is not just a matter of increasing the number of people who are able to find jobs and start their own businesses. It is also a matter of increasing the number of people who are able to work in a way that is sustainable and that does not harm the environment.

There are a number of things that can be done to increase the number of people who are able to work in a sustainable way. One of the most important things is to increase the number of people who are able to work in the green economy. This can be done by increasing the number of people who are able to work in the green economy in the private sector, and by increasing the number of people who are able to work in the green economy in the public sector.

Another important thing is to increase the number of people who are able to work in a way that is sustainable and that does not harm the environment. This can be done by increasing the number of people who are able to work in a way that is sustainable and that does not harm the environment in the private sector, and by increasing the number of people who are able to work in a way that is sustainable and that does not harm the environment in the public sector.

It is important to note that increasing the number of people who are able to work in a sustainable way is not just a matter of increasing the number of people who are able to work in a sustainable way in the private sector and the public sector. It is also a matter of increasing the number of people who are able to work in a sustainable way in the informal sector.

There are a number of things that can be done to increase the number of people who are able to work in the informal sector. One of the most important things is to increase the number of people who are able to work in the informal sector in the private sector, and by increasing the number of people who are able to work in the informal sector in the public sector.

BÜLENT ÇALLI • Duman Otel

BÜLENT ÇALLI 1974 yılında Almanya'nın Bruchsal kentinde doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde okudu. 2009 yılında yerleştiği Paris'te şan eğitimi aldıktan sonra 2013 yılında Snakeroot grubu ile *Downtown To Ghetto* albümünü çıkarttı. *Simsiyah* (İletişim Yayınları, 2015) adlı bir kitabı bulunmaktadır.

İletişim Yayınları 2437 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 416

ISBN-13: 978-975-05-2148-5

© 2017 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagül

UYGULAMA Hüsni Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelinçik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

BÜLENT ÇALLI

Duman Otel

Annem için...

Önce karanlık vardı.

Sonra, eski bir fotoğraf makinesinin tepesinden ateşlenen magnezyum tozu ve potasyum klorat gibi, gecenin içine patlayan olağanüstü bir şimşek karanlık patikayı aydınlatıyor. Bir anlığına bile olsa önümde uzanan yolu görebiliyorum. (Not: Potasyum klorat, magnezyum tozu, şeker ve amonyak karışımını birinin üzerine döküp tutuşturursanız, o kişi sonsuza dek şap gibi yanar.) İşçilerin lastik botlarıyla basılmaktan sertleşmiş, denize giden şu patikadan aşağı ineceğim. Gündüzleri, gözüme üç beş adımda kolayca inilebilecek tatlı bir bayır gibi görünen bu patika, gecenin karanlığında ve aşağıdaki deniz, boyum kadar dalgalarını üzerime salarken, daha dik, daha uzun ve daha gaddar görünüyor. Bir zamanlar içinde mutlu, mutsuz her türden insanın dolaştığı küçük bir park olan, koca şehrin dibindeki bu yerde şimdilerde buna dair neredeyse hiç emare kalmamış. Sadece ağaçlar duruyor. Yaşlı kıçların oturduğu bankları, çocukların sevdiği kaydırakları, salıncakları kaldırmışlar. Onların yerine patikanın sağında solunda, düzenleme, yenileme, ye-

niden yapılandırma, istasyon, restorasyon, renovasyon, at-
masyon, topluma kazandırma, halka açma, kanatlandırma,
uçurma, kaçırma, rant, peşkeş, bağış, beleş ve buna benzer
temaları olan diğer kentsel bilmemneleştirme inşaatlarından
artakalan, terk edilmiş, kırık dökük barakalar ve kimi kâ-
ğıt gibi eğilmiş, bütünlüğü bozulmuş, yıkılmış ve çürümüş
metal duvarlar, korkuluklar ve çitler var. Patika, denize ka-
dar bu barakaların ve barikatların arasından bir labirent gi-
bi kıvrılarak ilerliyor. Dimdik, dosdoğru da aşağıya inebilir-
miş ama hayır. Illa daireler çizecek, köşeleri dönecek ve do-
ğal gözükken (ama hepsi bilinçli ve insan elinden çıkma) bir
dolu kaypaklıkla yolu uzatacak. İnsanlar işleri zorlaştırmayı
sever; bayır aşağı inerken bile işleri yokuşa sürmeye bayılır.
Varoluşun, daha en başından hepimizi içine attığı zorluklar
da hesaba katılırsa kendi kendine iş çıkaran insanoğlunun
ne kadar aptal olduğu anlaşılır. Ne var ki malzemesi insan
olanın elindeki de sadece budur. Uğraşır durursunuz. Sekiz
yıl felsefe okudum, şu dolambaçlı patikayı en az beş kere in-
dim çıktım. Çıkardığım sonuç budur.

Bu gece İstanbul'da karla karışık yağın manyak bir yağ-
mur var. (Not: Bir hikâyeyi anlatmaya hava durumu ile baş-
lamayın.) Rüzgârın önüne kattığı yağmur damlaları her yö-
ne saldırıyorlar. Toprağa sızmayı başaramayanlar ise küçük
bir dere oluşturmuş ve benim patikadan aşağı, denize doğ-
ru şarıldayarak akıyorlar. Arabayı park edip, dışarıya adıımı
atar atmaz montum ıslanmaya başlıyor ve evden çıkar-
ken şapkamı yanıma almadığıma anında pişman oluyorum.
Yağmurun soğuk dili, rüzgâr her estiğinde yüzümü yalıyor.
Islanıyorum. O yüzden bir an önce işe koyulmak gerekiyor.
Öte yandan bu işler aceleye gelmez. Her şey sırasıyla. Ara-
banın bagajını açıyorum. Eldeki imkânlar dahilinde bu bile
kolay iş değil. Dede yadigârı emektar arabamın –1964 model
bir İmpala– bagaj kapağına birkaç yıldır bir haller oldu. Ba-

gajı açmadan önce bütün ağırlığınızla kapağın üzerine abanmak ve anahtarı çevirirken kilidin döndüğü o tatlı noktayı el alışkanlığı gerektiren bir tür içgüdü ile bulmak gerekiyor. Ben alıştım artık, azıcık vaktimi alsa da bir seferde açıyorum.

Bagajın içinde, şimdi gözüme olduğundan daha da ağır gözüken, içi dolu, siyah bir çuval yatıyor. Birazdan bu çuvalı denize taşıyacağım ve bu sırada kimselere görünmemeliyim. Ufak tefek bir adam da sayılmam. Nasıl olacak bilemiyorum ama çuval siyah, montum siyah, geceye karışmak için her türlü önlemi aldım. Buna rağmen, korkaklık mı dersiniz yoksa fazla temkinli olmak mı bilemiyorum –vicdan muhasebesi değil kesinlikle– yağmurun altındaki bekleyişim epey bir sürüyor. Sonunda yağmuru yedikçe, günahlarım gibi ağırlaşan kara çuvalı, sırtında kefareti taşıyan şu meşhur Celileli marangoz misali yüklenip, denize doğru yürüyorum.

Saat sabaha karşı bilmem kaç. Ben aşağıya inerken, yukarıda kalan caddeden geçen arabalar var hâlâ, uğultularını duyuyorum ama bu saatte kimse durmaz burada. Aşağıya da kimsecikler gelmez. Buraya kaçınıcı gelişim, artık eminim bundan. Gelse bile, o gelen de muhakkak karanlık bir iş çevirmek için buradadır. Aynı yolun yolcusuyuzdur yani, birbirimizi tanırız, idare ederiz. Zaten gecenin uğursuz bir vakti, kara bir çuvalı yüklenmiş, benim gibi kara ve kararlı bir gölgeyi görmezden gelmeniz, hayrınızadır.

Kendime bunları telkin ederek yürüyorum. Bakmayın öyle ahkâm kestiğime, bu karanlık işlerden hiç anlamam. Başka şeyler bilirim ben. Bolca kitap bilgisi, çoğu yüzeysel, lüzumsuz, elle tutulamayan şeyler. Gecenin sokaklarını, patikalarını ve insanların pek tanımam. Sadece önüne geçemediğim, engel olamadığım bir olaylar silsilesi sonucunda arada bir geceleri –beni kimseler görmesin diye şüphesiz– buraya, yani Sarayburnu'na gelirim. Hepsi bu.

Patikadan aşağı indiğimde, fırtınanın kollarında 'bırak be-

ni gideyim' diye ağlayan, çürük çarık bir iskelenin ucuna varıyorum. Sanki etrafımdaki her şey, tıpkı bu iskele gibi, kaçmak istiyor. Ama sanki hepimizi –evet, ben de dahil, kaçma isteğinden kaçış benimkisi– burada zorla tutan boyun eğmek zorunda olduğumuz bir sözleşme var. Kaçamıyoruz, sadece istiyoruz. Elimizden gelen tek şey ise mutsuz sesler çıkarmak. Üzerine bastığım tahtalar her adımda gacırdıyor. Bazı tahtalar kırılmış gitmiş, altta kıpır kıpır deniz gözüktüyor. Bu gece ya da bir dahaki sefere ben üstüneyken çöküp denizin dibini boylamazsa bile zaten yakında bu eski iskeleyi yıkacaklar. İnşaat yavaş da olsa ilerliyor. İskeleyi yıkıp, denizin bu kısmını er ya da geç kumla, taşla, toprakla doldurup, betonla kapatacaklar.

Bazen kendimi Ege'de, küçük bir kasabada hayal ediyorum. Herkes, hayatında bir kere de olsa bu hayali kurmuştur. Adına hayat denilen bu tuzaktan mekân değiştirerek kurtulamayacağımızı bilsem de, ben de herkes gibi, kendimi tutamayıp hayaller kuruyorum. Bu hayallerimin birinde, o hep anlatılan köy kahvesinde oturmuşum, sabah demli çayımı içerken oradaki ahali ile tanışıyorum. Merhaba ben Emin. Sisifosluktan emekliyim. Ya siz? Siz nerelerden geldiniz? Elleriyle dizime vurup eksik dişlerini göstere göstere gülüyorlar bana. Sisifosluktan emekli olunur mu hiç diyorlar. Ben de bütün içtenliğimle onlara katılıyorum.

Günahlarımın, pişmanlıklarımın ve kâbuslarımın beni takip etmediklerini hayal ediyorum. Onları aklımdan içinden her kovaladığımda, keşke bir daha geri dönmeseler de, ben de bu çuvaldan ve içindekinden kurtulabilsem. İşte o zaman ne karanlık ve soğuk geceyi, ne başka insanları, ne de şu Allahın belası, çürük iskeleyi dert ederdim. Ama ne yaparsam yapayım, sonunda kendimi yine burada buluyorum. Gecelerden bir gece ve işte ben, bir adım öncesi İstanbul, bir adım sonrası deniz, iskelenin kenarındayım.